

[Gottschalck-Hansen.]

er denne ro og harmoni over bispeembedet, synes andre forhold at komme til udtryk, når et bispevalg udskrives. Interessesætninger støder sammen, gemytter kommer i brand, og man oplever nu og da, at den ellers så sagtomme kristne ydmyghed ligesom går i glemmebogen.

Jeg vil gerne spørge den højtærede kirkeminister, om den foreteelse, som blev gennemført, da vi i 1950 ændrede loven således at der til opstilling krævedes, at 5 pct. af de stemmeberettigede eller mindst et antal af 50 stemmeberettigede medlemmer skulle stå som stillere, har haft nogen som helst betydning, om den højtærede minister har nogen fornemmelse af, at det har skabt mere orden i ellers måske kaotiske tilstande. Vi så det ved det sidste bispevalg i København, hvor der blev opstillet ikke mindre end 5 kandidater, og hvis man virkelig anglede efter at blive placeret som kandidat til et bispevalg, synes jeg, det måtte være forholdsvis let at få samlet sådan et begrænset antal til at lægge navn til som stillere. Var det ikke mere hensigtsmæssigt og bekvemt, at man ophævede denne bestemmelse i lovens § 3 og gik tilbage til den oprindelige tilstand, hvor enhver kunne blive opstillet, om det så kun var med én stemme?

Jeg nævner dette, fordi loven om bispevalg nu er til revision. Jeg kan ligesom de foregående ordførere kun anbefale det foreliggende lovforslag. Den urimelige overrepræsentation, som Færøerne har haft stemmemæssigt, bliver nu afbødet, og det forhold, som hersker i den øvrige del af Københavns stift, hvor der faktisk er én stemme til ca. 600 eller 650 medborgere, bliver gældende på Færøerne.

Jeg mener ikke, at dette lovforslag behøver at behandles i et udvalg. Det er så selvindlysende selvfølgelig, at vi kan klare det allerede nu og her og uden udvalgsarbejde lade det gå til anden og tredje behandling. Men jeg vil gerne, da jeg har

denne opfattelse, spørge den højtærede minister om, hvad der motiverer, at den valgmand, der repræsenterer menighedsrådet, skal være et af de læge medlemmer. Det kunne vel lige så vel være en præst, der repræsenterede menighedsrådet i valgforsamlingen ved bispevalget. Jeg vil være taknemlig for et svar på dette spørgsmål.

Samtidig vil jeg gerne rejse et problem over for den højtærede minister. Vi vedtog den 25. maj i fjor loven om ændring i adgangen til præsteembeder, en lov, som i en meget vid udstrækning åbnede adgang for ikke-teologer til at beklæde embedet som præst i folkekirken. Lovforslaget blev vedtaget med enstemmig tilslutning i tinget, og det blev i lovs form anvist, hvilke kvalifikationer man måtte forvente hos de pågældende. Der blev altså givet tilslutning til, at man på denne måde udvidede muligheden for at beklæde præsteembeder, og det blev udtrykkeligt betonet, at det ikke var for at imødegå en akut præstemangel, ikke fordi man var i en nødsituation, at man skred til denne ændring, men fordi man fandt det rimeligt, at mennesker med visse kvalifikationer og bevislig interesse for sagen fik mulighed for at beklæde embeder i folkekirken.

Derom var alle enige. Hvorfor har den højtærede minister da ikke, nu da loven om adgang til bispeembeder er til behandling, taget skridtet fuldt ud og stillet ændringsforslag om, at man også kan blive biskop i den danske folkekirke uden først, som det hedder i lovens § 1, at have erhvervet en teologisk embedseksamen ved et af universiteterne her i landet? Når et menneske er kvalificeret til at være præst, kan det vel også være provst, domprovst og biskop. Der er vel ikke noget principielt til hinder for dette. Med hensyn til teologisk bistand har vi jo de to fakulteter, der kan stå til rådighed med sagkyndig konsulentvirksomhed, og det rent administrative kunne formentlig lige så godt klares af en lægmand som af en teolog.